

Tisztelt Gyászoló Család!

Szeretett barátom, munkatársam, Laci!

Most utoljára szólok hozzád!

Nehéz a szívem, amikor tőled búcsúzom, hiszen általános iskolás korunk óta többször haladtunk egymás mellett életünk útján.

Osztálytársam voltál, de ettől is több, mert egy padban ültünk. 1963-ban a Vasúttannyi iskolából 11 évesen kerültem be a 6. c. osztályba - ahol valószínű nem véletlenül- osztályfőnökünk Lantos Péter tanár úr ültetett melléd. Te jó képességű tanuló voltál, én némi hátránnyal érkeztem. Sokat segítettél, majd 1966-ban elballagtunk.

Ugyan mindketten Jászberényben tanultunk tovább, Te busszal jártál, nekem a vasút volt közelebb.

1971-ben már Jászfényszarun helyezkedtünk el, Te az ipar bölcsőjénél a Kalapgyárban kezdted, én a mezőgazdaságban, a tsz-ben.

Szűk három év után képességeid feljogosítottak arra, hogy a Nagyközségi Tanács V. B. Szakigazgatási Szervéhez kerülhess előadónak, csoportvezetőnek, majd VB-titkári feladatokat is elláttál.

Közben munka mellett folyamatosan képezted magad, 1977 évben főiskolai diplomát szereztél.

Ekkor még nem volt szoros a munkakapcsolatunk, de a szövetkezetben a katonai- polgárvédelmi ügyek koordinálását többször végeztük együtt.

Majd a rendszerváltáskor én Jászberényben helyezkedtem el, de a településért érzett szeretetünk, felelősségünk, a lokálpatriotizmus ismét összehozott bennünket.

A várossá nyilvánítás előkészítésében, az ünnepség lebonyolításában már közösen tevékenykedtünk, melynek eredményeként született meg 1993. október 30-án a Fényszaruiak Baráti Egyesülete.

Szakértelmeddel elkészült az egyesület alapszabálya, és mint megválasztott titkár feladatul kaptad a Jászfényszaruért Alapítvány alapító okiratának megszövegezését. Természetes volt, hogy a kuratórium vezetésével is Téged bízunk meg.

Ettől kezdve a civil szférában szoros munkatársi kapcsolatba kerültünk.

A FÉBÉ-ben 26 év, az alapítványnál 25 év fémjelzi tevékenységedet, ennyit dolgoztunk együtt karöltve Jászfényszaruért, az itt élőkért.

Közben 1998-tól négy cikluson keresztül, mint képviselő, bizottsági elnök, a várossal kapcsolatos ügyekben is együtt tevékenykedtünk.

Nyugdíjba vonulásunkat követően munkakapcsolatunk még szorosabb lett.

Természetessé vált, hogy a diákkori pajtási viszonyból öt évtized alatt mély, őszinte barátság alakult ki közöttünk.

Félszavakból is értettük egymást, a világról alkotott véleményünk is hasonló volt.

Számomra és sokak számára példa volt szorgalmad, szívós kitartásod, másokhoz viszonyult emberséges magatartásod.

A munkád mellett legalább olyan fontos volt számodra a család.

Amit emberileg lehetett megadtál feleségednek, gyermekeidnek, unokáidnak. Még a mobilod csengő hangja is erről árulkodott.

Betegségedről keveset beszéltél, nem kívántad környezetedet terhelni. Élni akarásod mindennél erősebb volt, soha nem adtad fel.

Tisztelt Gyászolók!

Mészáros László köztiszteletben álló személy volt, életét születésétől haláláig Jászfényszarun töltötte.

A 41 munkával eltelt évből 38 éven át a közt szolgált.

Nyugdíjazását követően is még közel 8 nyolc évet az itt élőkre szánta.

Abraham Lincoln gondolatát idézve „*A legvégén nem az fog számítani, hogy mennyi év volt az életedben, hanem hogy mennyi élet volt az éveidben.*” Mészáros László élete teljében távozott körünkből, de a megélt 67 év alatt sokat hagyott az utókor számára.

Munkássága örökre bevéssődött szülőhelye történetébe.

A következő nemzedéknek a feladata, hogy ezzel az utódaink is tisztában legyenek és a Város, a FÉBE, az Alapítvány megőrizze, ápolja emlékét és munkását.

A FÉBE nagycsaládja, a kurátorok, zenésztársak, díszpolgárok és minden jelenlévő és gondolatban velünk lévőek nevében kívánom és ígérem:

Laci nyugodj békében, Isten legyen veled, nem feledünk!